

[Villumsen.]

Alderstrin. Dette fortæller os noget om de i økonomisk Henseende vidt forskellige Vilkaar, hvorunder den færøske og den øvrige danske Befolkning lever. Men forhaabentlig dækker de fastsatte Beløb det samme Maal af Livsgoder, som henede kan erhverves for Aldersrenten.

Bestemmelsen i § 2, Stk. 2, som strammer Reglerne for det fradragss frie Beløb, ligger i højere Grad paa Linie med Reglerne henede, end Tilfældet hidtil har været. Det er sikkert mere retfærdigt og skaber større Ligelighed i Vilkaarene end hidtil. Forhøjelsen af Statens Andel i Aldersrenteudgifterne fra tre Fjerdedele til ni Tiendedele yder de færøske Kommuner en tilsvarende Aflastning som for Sygehusudgifternes Vedkommende. Det maa saa haabes, at de to Lettelser, denne midlertidige Lov vil medføre, maa bedre Kaarene saa meget for de færøske Kommuner, at de kan klare sig frem til 1939—40, hvor den nye Finansplan for Færøerne formentlig gennemføres.

Jeg anbefaler det foreliggende Forslag til hurtigt Gennemførelse i dette høje Ting.

Samuelson: Fra færøsk Side er der Grund til at takke den højtærede Minister for Fremsættelsen af det foreliggende Lovforslag, og denne Tak vil jeg herved tillade mig at frembære over for Ministeren.

Den Lov, hvortil der her foreligger Forslag, skal betragtes som et midlertidigt Tillæg til færøsk Sygekasselovgivning og færøsk Aldersrentelovgivning.

Bestemmelsen i Lovforslagets § 1 vil i betydelig Grad lette de færøske Kommuner Udredelsen af Udgifter i Anledning af Sygekassemedlemmers Henliggen paa Sygehus. Kommunerne skal nemlig ifølge de gældende Bestemmelser refundere Sygekassen Halvdelen af de Udgifter, som foranlediges ved Medlemmernes Henliggen paa Sygehus, medens Sygekasserne, som straks udreder hele Beløbet, skal bære den anden Halvdel. Ikke alle de færøske Kommuner har været i Stand til at yde Sygekasserne denne Refusion, og Følgen heraf har været, at ogsaa Sygekasserne er kommet i økonomiske Vanskeligheder. Dette har atter medført, at Sygehusene ikke har faaet deres Tilgodehavende for Patienternes Sygehusophold regelmæssigt betalt. Derved er ogsaa de færøske Sygehuse, som kun har et mindre Tilskud fra det offentlige, kommet i økonomiske Vanskeligheder. Ved Bestemmelsen i § 1 overflyttes den Halvdel, som Kommunerne udreder, paa Færø Amts Repartitionsfond mod Refusion fra Statskassen

af de $\frac{3}{5}$. Selv om nu de $\frac{2}{5}$ af Udgiften, som endelig afholdes af Amtsrepartitionsfonden, vil blive paalignet de færøske Kommuner, saa vil der dog blive Tale om en betydelig Lettelse. Ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget kalkulerer man den pengelige Lettelse til 43 000 Kr. aarlig.

Hvis man nu vil spørge om Grunden til, at de færøske Kommuner ikke kan opfylde deres Forpligtelser i Henhold til Sygekasselovgivningen og Aldersrentelovgivningen, saa kan der svares, at det lille færøske Samfund bestaar væsentligst af Fiskere. Fiskeriet er Færøernes Hovednæringsvej; Fisk og Fiskeprodukter er praktisk talt vor eneste Udførselsartikel, og Øernes Økonomi staar og falder med Fiskeriet. Saaledes har det været i alt Fald i det sidste halve Hundrede Aar. Naar man nu ved, at Fiskeriet har svigtet, og at Afsætningsforholdene i en Aarrække har været meget ugunstige, saa vil man forstaa, at Færøernes Skatteevne er udtømt — der har jo aldrig været nogen større Reserve. Fiskere, Fiskeskippere, Redere og Købmænd, alle er ramt. Kommunerne rammes følgelig ogsaa. De største Skatteydere kan ikke betale Skat, fordi deres Forretning har givet Underskud, og Fiskerne, som i et godt Middelaar har en Gennemsnitsfortjeneste af 500—1 000 Kr., kan vanskeligt betale deres Skat, fordi der bliver saa lidet tilbage af Aarsfortjenesten, naar deres private Udrustning om Foraaret og Rente og Afdrag af den Prioritet, der hviler paa deres Beboelseshuse, er betalt.

Jeg har ment at burde fremdrage dette for at give en Forklaring paa Forholdene deroppe, idet jeg vil finde det naturligt og rimeligt, om man her i dette høje Ting ønsker at faa Besked derom.

Bestemmelsen i § 2, 1ste Stykke, vedrørende Aldersrenten hilser jeg med Glæde — den er i Overensstemmelse med Lagtingets Vedtagelse. Derimod maa jeg beklage, at den højtærede Minister har ment at burde opretholde Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke, som gaar ud paa, at Retten til at opbære Aldersrenten med dens fulde Beløb efter Aldersrentelovens § 5 er betinget af, at vedkommendes aarlige Indtægter ikke repræsenterer en Værdi, der overstiger 100 Kr. for enlige og 200 Kr. for Ægtepar. Jeg har en Følelse af, at den sidste ærede Taler, som ellers udtalte sig meget elskværdigt om Lovforslaget, hvilket jeg glædede mig over, mente, at netop denne Bestemmelse, jeg er ked af, nærmest var i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem ønskede. De Bestemmelser, vi har paa dette Punkt, er jo ikke rationelle, om jeg saa maa